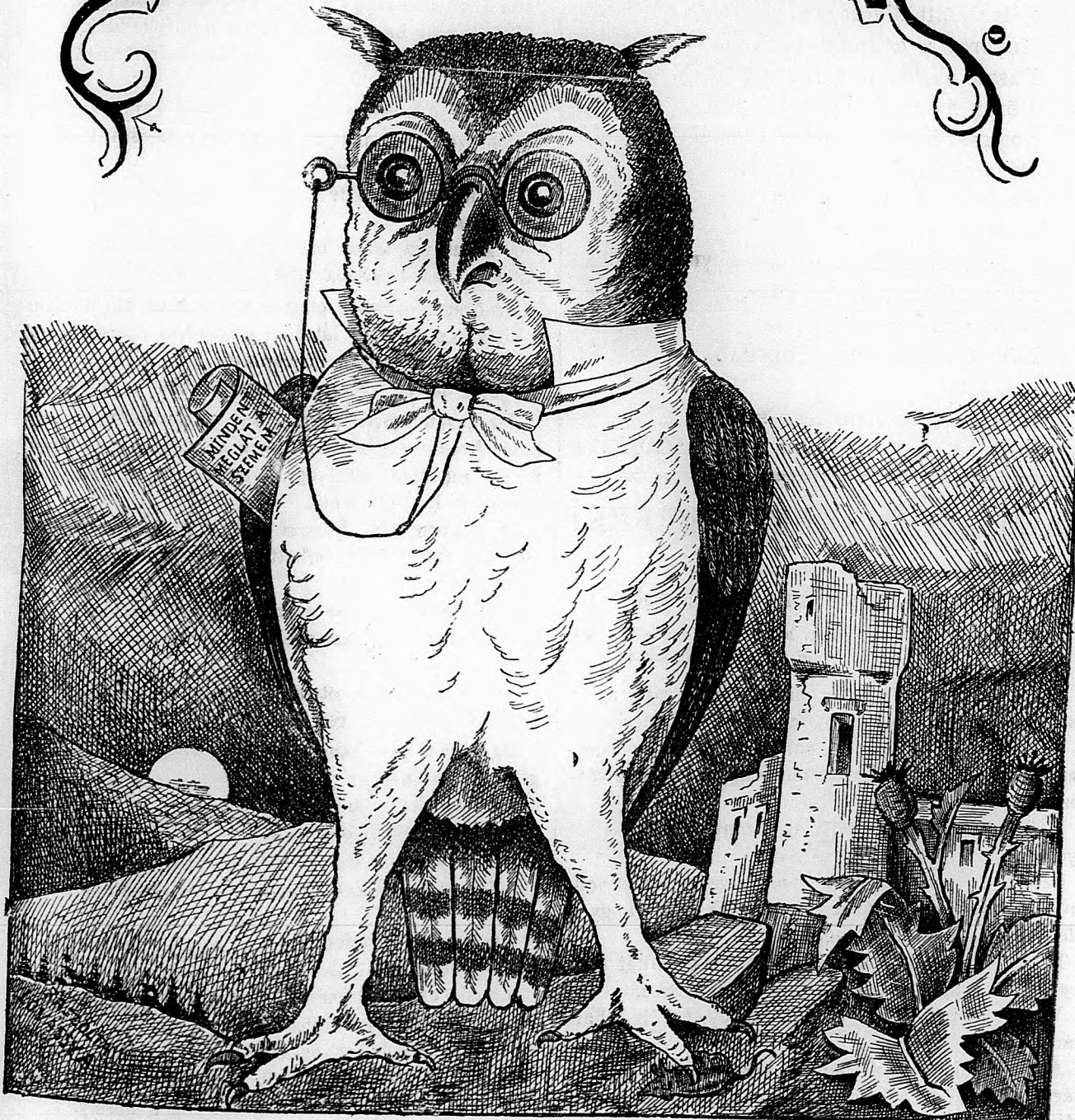

BACOLY

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJ ONOS
LOVASSY ANDOR.
SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	¢
Negyedévre	-----	2	¢

Egyes szám ára 16 kr.

ŐSZI HANGOK.

Szeptember van, eljött az ősz;
 Hervad a fa üde lombja;
 Kelepel a gólya madár,
 A kéménynek búcsút mondva.
 Készülnek a színészek is,
 Bezárul a deszka bódé;
 Sátor alatt dideregve,
 Kuporog a cigány csóré.
 Puszta tarlón elszáradva
 Görög a sok ördög-szekér;
 Boglyák helyén, borzos szőrrel
 Búsan czinczog a kis egér.
 Garmadában összerakva,
 Kukoricza piros csöve,
 Lomhán szál le hegyre, völgyre,
 Az ősz hideg, fagyos köde.
 Boru után nincsen derü,
 Nem üti meg vigság füled . . . .
 Kiveszett a szőlőtöke,
 Az idén már nem lesz szüret.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXV.

WERTHEIMSTEIN ALFRÉD.

Mottó: Rajta, rajta hát vitézek, vagdaljuk fel!
 Kardunk éle a hasában forduljon fel!

Sokféle csoda megesik a világon, borrá válik a víz és vízzé válik a bor; sőt a fanyelű bécsi bicskából is lett már peneczilus; de olyan csodát még senki sem látott, hogy a vasas német magyar emberré változzék át.

Pedig ez is megtörtént; meg bizony; ott van a ragyogó példa *Wertheimstein Alfréd!*

Ezelőtt 30 esztendővel még olyan vasas német volt, mint a parancsolat, sőt azt is beszélik róla, hogy ő kínoztta meg a felesége nótáriust.

Nahát ez már nem igaz, tanú reá nagy zajtai *Zajtay István* uram és *Kóti Dorka*, vén boszorka.

Wertheimstein, mint fiatal hadnagy került Biharvármegyébe.

A szalontai *kőkútnál* hej beh sokszor állott poszton, várva a takaros leányokat; hej hányszor ivott a korsójukból egy-egy édes kortyot!

Meg is szerette ezt az országot, de őtet is megszerették; mert jó indulatu, gavallér embernek ismerte mindenki.

Elnézték azt a kis hibáját, hogy német.

Mikor Bach és Schmerling huszárainak megfűtták a retirádét, a katonaság is visszament állomási he-

lyére, de *Wertheimstein Alfrédet* nem eresztették vissza Bécsbe, hanem itt marasztották, megházasították s mivel derék magyar asszony volt a felesége ő is sűtba dobta a sisakot, felcsapott hazafinak és megtanult magyarul.

De csak imigy amugy tanult meg; ennek oka pedig az, hogy a vitéz vasas kapitány a német nyelvet *hoch tojes* beszéli és magyart is *hoch tojsakarja* kiejteni; e miatt aztán úgy agyon tördeli, úgy megropogtatja a szavakat, hogy mindenik szótag nyomorék lesz.

Sebaj; elég ha meg van benne a jó szándék.

Mindazáltal legjobban szereti *Wertheimstein Alfréd* a lovakat.

Már kicsi korában fa-lóra ült mézes kalács karddal hadonászott és a paripák iránti rokonszenvét megtartotta későbbi időben is.

Egy időben kiküldte a kormány *Arábiába*, telivéreket vásárolni.

A köves pusztákon barangolva a beduinok elfogták és a *Seik* sátorába vitték.

Az öreg muzulmán először nyársra akarta húzatni a vitéz kapitányt és lábaiból *pipaszórat* szándékozott csináltatni; de mikor megmutatta igazolványait, turbánját a fejébe nyomta és kiszitta vele a békepipát.

Tíz darab telivér arabs lovat vásárolt *Wertheimstein Hamun Abdurhandtól* és a vendég szerető törzsfőnök ráadásul még egy *arabs leányt* is adott a *monarchia* kiküldöttjének.

Ez a leány *Ládi Buzsuri* volt; a ki fekete arczbórével és rikitó keleti toilletjeivel, méltó feltűnést kelt városunkban.

Legnagyobb érdeme azonban *Wertheimstein Alfrédnek* az, hogy Bihar megyében a lótenyésztés felvirágozott.

Ő a lóavató bizottság elnöke; neki mutogatják fogaikat a csikók; reá mosolyognak az öreg lovak.

De Alfréd urat nem lehet félre vezetni a mosolygással; neki nagyon jó szeme és éles tekintete van; hamar felfedezi a hibát.

Egy alkalommal egy bihari ember állította elő a lovat, *Wertheimstein* végig néz a rokkant állat természetén és azt mondja a polgártársnak, hogy: *parátom esz a ló pók!*

Dehogy *pók* instálom; lú az, még pedig tüzes! — vágta vissza az atyafi.

Ennek daczára nem lehet ő előtte eltitkolni sem belső nyavaját, sem külső bajt.

Megismeri a kehet, ha köhög a paripa, felfedezi a lapiczka ficzapot, ha sántít a nyerges és megállapítja az antrax-ot, mikor utolsót rug a kesely.

Nem csoda, ha az ilyen szakembert a nagyváradi versenyt rendező bizottság *birói* rangra emelte.

A legnagyobb férfiak egyike ő; kilát a tömegeből; szét tud tekinteni a pályán és hamar észre veszi ha valamelyik lovas lepottyán az akadály versenyben.

De nemcsak az úri emberek, hanem a nép is szereti a vitéz kapitányt.

1892

Cséhtelegen és vidékén mindenki ismeri.

Mikor megjelenik a margittai vásáron nem az állatorvoshoz, hanem hozzá fordulnak tanácsért a lovasgazdák és *Wertheimstein Alfréd*ban nem is csatlakoznak; mert egyiknek tályog-gyökeret ajánl; a másikkal meg vékony terpentintől ír receptet; szóval segít a szenvedő párákon.

A nevét nem tudják kimondani; mert mindig *Vert István*-nak hívják; de azért ragaszkodnak hozzá.

Igy változik a világ!

A sötét idők elmúltak, a kacsaringós rézsisakba bele költözött a kotló, magyar lett az osztrák és a vasas német, tapintata által, meghódította a magyar nép szívét.

Gott erhalte!

Izé.

CZURUKK!

— A 37-ik gyalog-ezred 150 éves jubileumának emlékére. —

A csatában az a jelszó:
Szuronyt szegezsz! Előre!
S bele rohan minden vitéz
A puskapor felhőbe.
De Váradon megváltozott
Ez a jelszó s hallhattuk
Kapitány ur *Unger* szavát,
A mely az volt, hogy: czurukk!

NYILATKOZAT.

Tévedések elkerülése céljából tudomására hozom barátainknak, ismerőseimnek és jóakaróimnak, hogy engem Biharmegye tekintetes közigazgatási bizottsága és nem Kozarek függesztett fel.

Tisztelettel:

Dr. Kazay Kálmán,
szemész, szülész, sebész, satöbbész

ÚJDONSÁGOK.

Személyi-hír. *V-ik Vilmos, Rosenbaum* örökös ura, az újvárosi temetőben ismét elbukt, mely alkalommal esernyője hősi halált szenvedett és arczképe megsérült.

Ború után derü. A Biharmegyei közkórházat hétfőn este kivilágították; mely alkalommal a betegek lelkesülten dalolták azt a nótát, hogy: Száz itcze bort, száz szál gyertyát!

Még egy ezred jubileum. Az aradi 33. ezred is jubilált. A derék katonák szintén a 150 év emlékére öklözték meg a czibileket. Az ünnepély nagyszerű volt, emlékül megmaradt a sok kék folt.

A korcsmárosok üvegeit hitelesítik, csak az a kérdés, hogy a hiteles üvegekben hiteles, vagy pedig keresztelt bort fognak-e mérni?

A Sdravich házat lebontják, búsúlnak a betörők.

A papok életkora. Egy most megjelent könyv a francia papok életkorával foglalkozik. A főtisztelendő urak közép számítással a hatvanadik életévüket érik el; a gazdasszonyok azonban már az ötvenedik tavaszon kidőlnek a hámból. Hiába göröngyös az élet útja.

K L Á R I K A.

Isztemem, Isztemem!
Médisz czat bojzasztó!

Ez a czisz *Ödön* mindid bojondosit.

Fojtonoszan tocz-tája teszi az éjetét.

Moszt isz összeveszett ed bajátjával én miattam ész medpájbajozott a dimnáziuniban, mép pedid pisztojaj!

Jajj!

Szejenczeje nem szűjt ej a pusztá.

A fejj papot medtuttát a dódót ész *Ödöntét* ott majasztottát papijosz dajusztája.

Otoszan! Mit pajtosztodit asz, a tinet mán je van tötve a szive.

Hej, Isztemem, milyen mász isz a ján!

Mi szépen, czendeszen eljájunt a fejszöb jejánisztojába ész tanulunk szojdajmatoszan.

Med isz van ejédedve vejünt *Ve Jess Ijona* néni, mindid medezijódat ész aszt mongya, hogy *Tlájita, Tlájita*, mada ennivajó dejmet!

Én czat a szememet szütöm le, mitoj diczejnet ész czat annit fejejet, hod: énnájam méd ennivajóbb *Ijona* néni, med a vajasztenyéj!

BALDENSTEIN!

K A E M P F R Ó B E R T.

Főhadnagy Kaempf
 Nyalka legény,
 Paróka van
 Az ő fején.
 Nyakkendője
 Libeg, lobog,
 Ide, oda
 Tipeg, topog,
 A verbunkost
 Vigan járja,
 Habár vékony
 Lábaszára
 Lötyög a bő
 Csizmaszárba.
 Mindazáltal
 Ott a várba
 Legpajkosabb
 Legény ő volt;
 Mert nincsen a
 Nadrágján folt.
 Szegeletes,
 Vaskalapját
 Billenté, ha
 Mondták: hapták.
 Lándzsájának
 Hegye fénylett,
 A lányokkal
 Szembe nézett
 És a lányok
 Sohajtozták:
 Jaj beh kedves
 Ez az osztrák!

A GAVALLÉR.

Mikhar én járkáltham pesti fhörödöbe,
 Shétháltam magamat Margit szhügetébe.
 Ott megphislanthothtam edj szép khisasszonjkhát,
 Gott wie fájn! nyaltam is az én magam száját.
 Szél az ú nadj haját sak ódj fojdogálta,
 Szivem a mellembül majd khi nem ográltha;
 Olyan szhíp szólkhe volt, mint szoperfájn japjó,
 Aphetitet khapott sok szerelmes fattjó.
 Fhuga fehír volt, mint kithónő riskhása,
 Prima qualitát még a bolthba sincs párja.
 Szája szhíle phirass, mint echt robénthos khű,
 Ha láttál már szebbet, sapjon meg a ménkhű.
 Szemöldöke, iphen, mint a holz, az ében,
 Olyan fhekethe vóth, zói was zoll jach lében.
 Szheme gujóbisa az is vóth nadjon szhép!
 Nem láttam olyat még; zoi was soll jacha léb.

Hát még a thermete, az még sak grajzärtig,
 So etwas noch ni gzéhn! bämöltham én válthig.
 Sak ódj lengthe az a fhinum roha rajta,
 Buldog az a snájder, a ki azthat vartha!
 Amint ütet láttam, szhivem odj dabagta,
 Nem mókházta sokat, mindjárt thözet fhagta.
 Mosolyogtham fhelé, mint paradeisz-alma,
 Thodtam, hodj mily fontos a mosoly hathalma!
 Mondtham neki: adjon az isthen nekhemnek,
 Énnekhemet pedig adjon ú nekhednek.
 S mit monttha ú erre? tán montha szheretlek.
 Jer hozzám Khúbikám, szivemre üllelek?
 Nem! cshopán azt mondtha — képzellen az ember
 Sóns tosz weiter khummen, sie Kherl unferschämter!
 Wie heiszt fhelelek én, ün micsada phára,
 Hodj ilyen khekh fhelel edj nóbel szavára?
 Thodja meg, hogy maga egy baland, ünfejő!
 Még nem is széph; sónja, rodjás is. Adijő!

Köszönet és elismerés.

Nem mulaszthatjuk el, hogy az ujságba megne köszönnyük azt a fájéntos fogattatást, melybe az Józsep ezred altisztjei bennünket, az parádé, alkal-mával részesítettek.

Hej csak eszemadta baka a baka, gavallérok a sar-csik.

Szabad bemenet vót nekünk az kötélen és bár a mosogatás miatt kissé késtünk; mégis a legpom-pásabb helyre jutottunk.

Vissza szoriták a mi babáink a naccságos asszo-nyokat s illő közelségbe eresztettek bennünket.

Hát meg is lesz a jutalma; dupla libaczombot kap tülünk az katonaság.

Úgy biz a lelkem.

Alászolgája!

Fisze Zsuzsa mk.
szogáló.

Bürök Sára mk.
szakácsné.

Rozsdás Mari mk.
főzőnő,
a többiek nevében is.

R E N D.

— Lassu Mátyás városi bakter felvonulása. —

Hüm, hüm!

No mán ez osztég csak valami vót!

Olyan rendetlenséget, mint az bakák cselekedtek, olyat mán még mi se tudnánk csinálni.

Azt hiszem, hogy az császári és királyi fenség, Józsep és tisztelt csanádjának emlékezetes marad ez az váras; mír, mer, hogy nagy vót a rend.

Osztég kinek vót az az érdeme?

Kinek? Hát egyriszt nagyriszt Rinylér feőkapetány úrnak, a ki csenyálta az bévonulást, meg Mezeji Mihály tésúrnak, a tüzótók glanczos sisaku genyerálissának, a mék szintén is ott ült a fijakkeros kocsiba.

Dejazír csak Rinylér ur ragyogott, tündökölt leg-jobban.

Tejjes parádéba koczogott ki az tábori misére, még pég dész magyarba.

A kasszéros frajlák megkoszoruzták az ű paripáját az farkára pég nemzeti szénü pántlikát kötözének.

Hej, hogy vágatott is ide oda a nagy placeczon; de biz ű szerencsétlenül jára, mert a fájertül neki-bokrosodott a szürke csacsi és *Rinylér* ur ott maradt a gyepen.

Csupa pocsik lett a dész magyar!

Emejatt azután elismaradt a mi dészfelvonulásunk a vársánczba.

Pég hej; pég jaj!

Micsoda nacczerű lett vóna jaz.

Ugy vót terelve, hogy elől megy majd lánczra füzve *Pruncsik Marczi* a toronecz; utána a feőkapetány czamáron, azután *Gyerő* ur gyalog, *Fassije* meg czonfortéblin; az ű nyomába *Mantgyei* a beztos, egy kövér gyesznón, utána *Popóczy* alkapetány ur velopiczéden és az ű ördögszekerinek az saragjájába kuczorodtam vóna én, névszerént *Lassu Mátyás*.

De hát mint, mondám elmarada a vak parádé, merhát egyriszt, hogy az feőkapetány ur lefordult a paripárúl; másriszt meg, hogy nem tudánk megcsipni *Pruncsik Marczit*, a bétöröt.

Mán pedig szigyenszemre, pusztá kézzel nem mehetünk oda.

Mindazonáltal megszöllitá Józsep feőherczeg *Rinylér* urat és osztég azt kérdezte tüle, hogy ismerie *Zonnyenwirt*, meg *Vurstot*?

Mire aszt felelé a mi gyenyeralisunk hogy: ühü!

Bezony a rossz hír szárnyon jár; azír nem kapunk mi sohasem metálját.

Node se baj első a dészruha és csak azután a csend és vigitre a rend!

ÉDESSÉGEK.

— Feltalálja Ruzs Károly. —

Jesszus! Mari!
 Micsoda szaj, micsoda élénksék!
 Felfortúlt a fáros!
 Jupileum, lakotalom, futtatás!
 Ah mirabl!
 Tüntérorszákpan sincs olyan fény, mint a milyen
 a tisztí gázinóba folt.
 Én szerfirostam, én tisztitettem.
 József főherezeg és a fensékes asszony csotálkosz-
 tak is, hoty lehet fitéken ilyes valamit összehozni?
 Kérteszósködtek, hogy ki az a Ruzs; tutakoszód-
 tak, hogy utfari száritó fagyok-é?
 Mire én aszt feleltem, hogy: Altessz! zsnöszvi pá!
 Hoty lehet asz? felelte a fenséges ur,
 Makam is csudálkoszom!
 Nate mintegy! aszér mektörtént a parádé, arról
 peszél asz ekész fáros és Müller, asz a krájszlerájos,
 irítyn pámul reám!
 Én petig örömömpen peruktam.
 Á komilfó társasák ota jött hosszám a napokba;
 asz ekész *Fisontay* lakotalom.
 A *Stern* csalát, a *Kuttmann* csalát, a *Fisontaiak*.
 Töppek köszt a *Soma* a hires putapesti fődő-üty-
 féd s a többi.
 Czikkánt hozsantunk instálom a czukrásztápa;
 szólott a szene, pukkant a peskő és én tánczoltam
 a naty-maszurt, mint ety feszett állat.
 Ota jött *Pölönyi* is, asz intentáns; te ő mintik csak
 csipketett, csúfolt instálom.
 Petik mek kell atni neki, hoty ketfes emper, iken
 előkelő, elekáns motoru hotfolé, csak asz a hipája,
 hoty: tusur maczeré!

Ki is hozzott a péketüresempől és ota csaptam asz
 ostya-sütőfel asz asztalra,
 Jeszus; ity mekfeletkeszni!
 Te aszután ujra kesztőtött a dans elegánt.
 Csotálták is a támák a pokám rukanyossákát és
 tapsoltak.

Mikor hajnal felé feke szakadt a mulatsáknak és
 a szoszetás mintent kifiszetett, mék fent maradt tok-
 tor Potornak ety pikolója; mekhajtottam makamat a
 fitéz kapitány ur előtt, ota tettem elépe a kártyát és
 aszt mondtam:

Moszszió!

Üssük el!

A mi nem olyan természetes.

Kikapós volt a menyecske; felhasználta az őszi
 verőfényt, az ifjuság utolsó éveit és kegyeibe egy tüzér
 hadnagyott fogadott.

Tudja a manó, hogy, hogy nem, meg is történt a
 nagy csuda, mert a *Gurkensaft Salamonék* házára rá-
 szállott a gólyamadár.

Mikor a gyanakvó *Salamon* meglátta a kis bubát,
 oda ment a bölesőhöz és azt kérdezte, hogy: te *Rhe-
 gilma!* mandd meg nekem, hodj fogják ezt a kis fiót
 hini?

Erre a kérdésre Regina azt felelte, hogy: kis *Gur-
 kensaftnak*, hisz az nagyon természetes!

Salamon megvakarta a fejét és így sóhajtott fel:
 Na az nem olyan nadjon természetes!

A HUROK.

— Kuvasz Peti sintér gyakornok okoskodásai. —

Tutel, tutel, nare tutel.

Dikhecz baka, dikhecz mán!

Hijába csinyáltátok á nágy parádé, mégis mi vó-
 tunk a fihercseg Júzsepnek a legkedvesebb gyer-
 mekeji.

Mivélünk ázs ides anyánk nyelvín kukujált.

Ázsir, hogy rongyos vút á sátorájja, mígse sigyelte
 á barátságot; nem bizs á! Udá ment á vájdá fijáhozs,
 ostán ást mondtá, hogy: Difi dufi.

Ámi annyit tes mágyárul, hogy: csipi csupi!
 Háj! háj! nincsen báj!
 Hijába ákárják a minyisterek megrágástáni a mi
 nípünket; mígse les beléle semmi; merhát ván
 nekink pártfugónk; utt ván a fensíges vájdánk.
 Kájuri! Kájuri!
 Kóborog a sáturájja, ákinek nincs hívátájja.
 De níkem ám ván! Ván bizson!
 A fensíges Júzsef is ázst kirdezste túllem, hogy
 mivel faglálátoskodom?
 Hát sintírsíggel; meg kutyasoritással.
 Ázsután ázst is kirdezste, hogy kinek fúgom a
 kutyát?
 Hát csúkolom kezsit, lábát, Rinylír fúkapitánynak,
 meg Nágývára várassának.
 Hej de csicsós is vút a mi ekhós sekerünk!
 Kít vák lú ráncsigáltá a hintót; a Máki Miska
 hájtottá a kutyának válú kít párát; Csári Mári vút
 a mennyássonny, a sálárdi csigány húzstá a keservest,
 a rájkók táncsolták a rúkatáncsot, ázs öreg dádek
 pedig tipegtek, topogtak.
 Nágy vót instálom a mulatság!
 Suha el nem felejtí ezst ázs atyáfiság.
 Deletel, deletutel!
 Duff!

H a p t á k.

— Káplár ur Kornya csevegései. —

Na a ki midene van, e
 mán vót valami.
 Százötven esztendőbe ec-
 czer történik ilyen kirkhen
 parádé!

Itt járt József főherczeg;
 kirukkolt az egész divízió.

Világétottak a czibilek,
 mi pedég papiros lámpás-
 sal jártuk körül az várast,
 mikor a katona muzsika
 rázendétette a czapinstrá-
 kot.

A várba meg főhadnagy
 ur *Kempf* cselekedte meg a
 fájerverket.

Mikor meggyútotta — ké-
 rem szévesen — a szurkot,
 eszpa korom lett az arczé-
 latja, akkurat úgy nézett

ki, mint egy maskara; hanem annál takarosabb vót
 másnap, mikor a parádéra kirukkolánk.
 Sohse felejttem el ezt a napot!
 Milyen nacczerü vót a fensíges ur beszídjé, mikor
 aztat mondta, hogy sok vértus van a magyar katonába.
 Büszkék is voltak reánk, a tiszturak, kivált ór-
 nagyúr *Picha*, kapitány ur *Vaczarka*, főhadnagy ur *Sa-*

rapatca, no meg hadnagy ur *Vufka*; hej hogy örül-
 hettek úk is a *Jozsep* főherczeg beszídjinek!

De legjobban örültünk mi, a kik a pézt kaptuk a
 kis princztül.

Irigykedve is nézett felénk a sok lúvakaró huczár;
 de megelégedéssel pellangatott én rám az babám;
 mer hogy hát az saját káplári markomat is nyomta
 öt ezüst tallér.

Nem is panaszkodhatott Zsuzsi, mer béengedém
 délután az vársánczba, komótus helyre; sőt még szé-
 ket is nyomtam az termete alá.

Hejába, így jár az, kinek baka káplár az szeretője;
 nem szenved az semmiben sem hejányosságot.

Czurukk czibil, mikor az baka mulat!

Smüle tanul.

Ücsém! Sak aszt thomácsolok nekhed, hodj ha nő-
 sölz, hát házasodjál is.

*

Fijóh! Asztat mandak, hodj ha ajánlanak nekhed
 edj lánt, a melyiknek il a momája, akhor khirjél te
 dopla hozománt.

*

Ha érzed majd, hodj öregszel, akhar biztasítsd ma-
 gad százzezer foréntig és halj meg hamar.

*

Ha pocczos az asszony, akhor a férjnek sokszhor
 khell megbokni, hodj gyözze a thoalettet.

*

Vidjazz az asszonyra, hodj khi ne rojjon a hám-
 ból, mert a thözes pharipát és a menyecskét nehéz
 megzabalázni.

*

Eredj khi a Lászlú malamhaz, néhzd meg a tetejit
 és thonuld meg, hodj miért szhámitják a phárlgási
 proczhetet?

Smóhle, tonólj!

EZ IS MENTSÉG.

- Hát te gézengúz hol csavarogtál? már megint a koresmából jössz?
 — Dehogy jövök kedves feleségem, dehogy jövök a koresmából, mikor a templomban voltam.
 — A templomban? Hát akkor miért érzik rajtad a borszag?
 — Miért? Hát csak szabad inni a Krisztus véréből, mikor az urvaesorát osztják!

PATER NOSTER.

Tisztelendő szent atyának
 Nem volt felesége,
 De eljárt ő a kántor ur
 Gyümölcsös kertjébe
 S kántorékhoz minden évben
 Bepéült a gólya,
 Szárnya alatt ott fehérlett
 Egy parányi pólya.
 Nőtték, nőtték a gyermekek,
 Fiu és leányka,
 S a plebánus tanította
 Őket «Miatyánk»-ra.

A kis leány inté öcscsét,
 Ne legyél te rossz; mert
 Megmondalak, bevádollak,
 Ha jön *Pater noster*.

Spanyolországban.

- Uram! Ön a lábomra hágott; nem tud legalább annyit mondani, hogy: *párdon!*
 — Már kérem engedjen meg azt a legjobb akarat-
 tal sem mondhatom; mert én nem vagyok pár don,
 hanem csak *egy* don.

A szerkesztő postája.

A gavallér. Mai számunkban közöltük.
 — **Kiváncsi.** Ugy tudjuk, hogy *Unger* kapitány semmi atyafiságban sincs *Üzse-láczczal* a büszke ráczczal és azt is hallot-tuk, hogy nevezett kapitány urat, nem a váradi vársánczban elkövetett hősi tettei-ért vitték Bécsbe. — **Gyep.** Az egyiket közöltük, így jobban csattan. — **Trapp.** Az őszi versenyekről a jövő számban emlékezünk meg bővebben.

HIRDETÉSEK.

Szabadalmazott cserépkályha.

A téli idény közeledtével, addig is, míg részletes **árjegyzőke-met** közrebocsátom, felhívom a t. közönség becses figyelmét

a Sipscs-féle rendszerű szabadalmazott közép-légvonatu (közép-hőáramu)

C S E R É P K Á L Y H Á M R A,

melyeket a legcsinosabb és legtartósabb kivitelben és színézésben folyton nagy választékban raktáron tartok, s melynek hasznosítási jogát **Magyarországra** megszereztem.

Ezen kályhák előnye a cserépkályhákénál tapasztalt *kellemes és egészséges hőáramlason felül, a szoba gyors felmelegítésében, az elért hőfok állandó megtartásában, különösen pedig egyéb cserépkályhákhoz képest*

a tüzelő anyag nagy megtakarításában nyilvánul.

Az ily rendszerű kályhák ezen előnyei gyakorlatilag már hebizonyítvák.

Ily rendszerű kályhákat közelebb a következő nagyérdemű megrendelőknél állítottam fel, illetve a felállítás folyamatban van:

Nagyságos főtisztelendő gör. kath. káptalan kanonoki épületeiben 8 darabot, nagyságos Des Echerolles Kruspér Károly urnál, a nagyváradi gazdasági és iparkamrnál 3 darabot, tekintetes Pallay Lajos és Szi József ügyvéd uraknál 2-2 darabot, tekintetes Sztavernik Ferencz urnál 3 darabot, nagytisztelendő Széll Kálmán esperes, Böszörményi Lajos ev. ref. lelkész, tekintetes Nagy Márton főszolgabíró urnál Nagy-Szalontán, hol egy példány már a múlt nagy télen használatban volt s a várakozásnak rendkívüli meglepedésre felelt meg. Nagyságos Schvarcz Jakab urnál 2 darabot s több helyen.

Az árak a nyújtott előnyök daczára mérsékelték, úgy, hogy a megtakarított tüzelő anyag értéke az árkülönbözetet már e tél folyamán fedezi. Ezen kívül a régi rendszerű csinos és tartós cserép kályhákat jutányos áron szállítom. A raktár: **Palkovics Imre kereskedése főutca Rimanóczy-ház** a nemzeti Cassino átellenében, hol a kívánt felvilágosítások készséggel adatkak. Mély tisztelettel

Nagyvárad, 1891. szept. 12.

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,
KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,

RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET

FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELÉPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,

TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON

RAKTÁRON TART

IRÓ-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK

†

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

—

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD” NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

—

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZÍTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI